

Dosar nr. 2ra-110/20

Prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Central (jud.: I. Movilă)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: A. Panov, G. Dașchevici, L. Bulgac)

ÎNCHEIERE

15 ianuarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Nina Vascan
Victor Burduh
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea Municipală „Servicii Comunal-Locative” Orhei,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Beregoi împotriva Întreprinderii Municipale „Servicii Comunal-Locative” Orhei și Primăriei mun. Orhei cu privire la încasarea diferenței indemnizației de eliberare din serviciu și a cheltuielilor de asistență juridică,

împotriva deciziei din 12 septembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de Ion Beregoi, a fost casată hotărârea din 21 februarie 2019 a Judecătoriei Orhei, sediul Central și a fost emisă o nouă hotărâre de admitere a acțiunii, totodată a fost admis recursul declarat de Primăria mun. Orhei, reprezentată de avocatul Maxim Sidorencu și a fost casată încheierea din 25 octombrie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Central,

c o n s t a t ă:

La 13 martie 2018 Ion Beregoi a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎM „Servicii Comunal-Locative” Orhei și Primăriei mun. Orhei cu privire la încasarea diferenței indemnizației de eliberare din serviciu în mărime de 70630,17 de lei și a cheltuielilor de asistență juridică în cuantum de 5000 de lei (f.d. 3-5, vol. I).

În motivarea acțiunii reclamantul Ion Beregoi a indicat că, în temeiul dispoziției Primarului mun. Orhei nr. 235-12 din 09 octombrie 2017, a fost concediat din funcția de director al ÎM „Centrale și Rețelele Termice” Orhei, cu desfacerea contractului individual de muncă. La 12 decembrie 2017 i-a fost achitată indemnizația de eliberare din serviciu pentru prima lună (09 octombrie 2017 – 09 noiembrie 2017) în mărime de 38959,83 de lei. Însă, calculul acesteia a fost efectuat greșit, luându-se în considerare doar perioada de muncă de 9 ani.

Reclamantul a menționat că prin ordinul nr. 213 din 06 septembrie 1993, a fost încadrat în câmpul muncii, în funcția de inginer-șef al Direcției de Producere a Gospodăriei Comunal-Locative Orhei. Prin ordinul Ministerului Dezvoltării

Teritoriului, Construcțiilor și Gospodăriei Comunale al Republicii Moldova nr. 9 din 05 februarie 1998, a fost numit în funcția de șef interimar al DPGCL Orhei, iar prin ordinul nr. 49 din 30 iunie 1998, a fost numit, prin transfer, în funcția de șef al DPGCL Orhei.

Reclamantul a susținut că în conformitate cu Legea nr. 676 din 16 noiembrie 1999, Ministerul Dezvoltării Teritoriului, Construcțiilor și Gospodăriei Comunale al Republicii Moldova a fost reorganizat, prin fuzionare, în Ministerul Mediului și Amenajării Teritoriului. Prin Hotărârea Guvernului nr. 439 din 10 mai 2000 și ordinul Ministerului Mediului și Amenajării Teritoriului nr. 288 din 26 mai 2000, Direcția de Producere a Gospodăriei Comunal-Locative Orhei a fost transmisă din proprietatea publică a statului în proprietatea publică a Primăriei or. Orhei.

Reclamantul a punctat că în urma reorganizării, Direcția de Producere a Gospodăriei Comunal-Locative Orhei a fost redenumită în ÎM „Servicii Comunal-Locative Orhei”, iar prin decizia nr. 17/10 din 04 mai 2001, a fost numit în funcția de conducător al ÎM „Servicii Comunal-Locative” Orhei. Ulterior, prin dispoziția nr. 158-p din 24 iunie 2008, a fost transferat în funcția de director al ÎM „Centrale și Rețele Termice” Orhei în legătură cu reorganizarea ÎM „Servicii Comunal-Locative” Orhei, unde a activat până la 08 octombrie 2017.

Reclamantul a precizat că articolul 186 alin. (1) Codul muncii, reglementează aspectele principale referitor la plata indemnizației de eliberare din serviciu. Sensul juridic al acestei înlesniri de stimulare în cazul dat constă în faptul că, mărimea indemnizației de concediere să se afle în raport direct cu durata stagiului de muncă neîntrerupt la unitatea în cauză, indiferent de reorganizările unității ce au avut loc, dacă aceasta este succesorul legal al unității anterior reorganizate și contractul individual de muncă cu salariații vizați în urma reorganizării nu a încetat. Mai mult ca atât, art. 64 alin. (3) Codul muncii (în vigoare la momentul reorganizării întreprinderi), prevede că în cazul reorganizării unităților, transmiterii integrale sau parțiale a dreptului de proprietate asupra unității, succesorul preia drepturile și obligațiile existente ce decurg din contractul individual de muncă, incluzând durata stagiului de muncă acumulat până la reorganizare la unitatea în cauză în baza contractului individual de muncă. Prin urmare, ÎM „Servicii Comunal-Locative” Orhei, fiind succesorul legal al Direcției de Producere a Gospodăriei Comunal-Locative Orhei, a preluat drepturile și obligațiunile existente ale Direcției. În așa mod, durata stagiului său neîntrerupt de muncă la întreprinderea dată constituie 24 de ani.

Reclamantul a relevat că despre calcularea incorectă a indemnizației de concediere a adus la cunoștința Primăriei Orhei, însă prin răspunsul nr. 02/1-76-2563 din 19 februarie 2018, ultima l-a informat că indemnizația la eliberarea din funcție a fost calculată corect în quantum deplin.

Reclamantul a învederat că mărimea indemnizației de concediere se află în raport direct cu durata stagiului de muncă neîntrerupt la întreprindere, respectiv ÎM „Servicii Comunal-Locative Orhei” urma să calculeze indemnizația de eliberare din serviciu pentru o perioadă de 24 ani, dar nu pentru perioada de 9 ani, care a constituit suma de 38959,83 de lei. Așadar, ținând cont de faptul că, angajatorul nu a luat în considerație stagiul de muncă total neîntrerupt la întreprindere, se consideră îndreptățit să pretindă la o indemnizație de eliberare din serviciu în sumă de 109590 de lei, adică 6 salarii medii lunare, reieșind din salariul mediu lunar la disponibilizare

de 18 265 lei. Însă, ținând con de faptul că la concediere a primit deja indemnizația în mărime de 38959, 83 de lei, solicită încasarea diferenței de 70630,17 de lei.

Pe parcursul examinării cauzei, reclamantul Ion Beregoi a depus cerere de concretizare a pretențiilor, prin care a solicitat încasarea diferenței indemnizației de eliberare din serviciu în mărime de 64939,05 de lei și a cheltuielilor de asistență juridică în cuantum de 5000 de lei (f.d. 93, vol. I).

Prin hotărârea din 21 februarie 2019 a Judecătorei Orhei, sediul Central, cererea de chemare în judecată depusă de Ion Beregoi împotriva Întreprinderii Municipale „Servicii Comunal-Locative” Orhei și Primăriei mun. Orhei cu privire la încasarea diferenței indemnizației de eliberare din serviciu și a cheltuielilor de asistență juridică, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată (f.d. 105, 108-115, vol. I).

Prin decizia din 12 septembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Ion Beregoi, a fost casată hotărârea din 21 februarie 2019 a Judecătorei Orhei, sediul Central și a fost emisă o nouă hotărâre prin care a fost admisă integral acțiunea depusă de Ion Beregoi. Astfel, a fost încasat de la ÎM „Servicii Comunal-Locative” Orhei în beneficiul lui Ion Beregoi suma de 64939,05 bani, cu titlu de indemnizație de eliberare din serviciu și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 5000 de lei. Totodată, a fost admis recursul declarat de Primăria mun. Orhei, reprezentată de avocatul Maxim Sidorencu și a fost casată încheierea din 25 octombrie 2018 a Judecătorei Orhei, sediul Central (f.d. 150-158, vol. I).

În consolidarea soluției adoptate, instanța de apel a statuat că reclamantul Ion Beregoi, începând cu data angajării în câmpul muncii - 06 septembrie 1993 și până la concediere - 09 octombrie 2017, a activat într-un singur loc, adică la aceeași întreprindere, care, în perioada de referință a fost reorganizată și și-a schimbat denumirea și forma de proprietate, însă fără a fi încetate raporturile de muncă cu salariatul. Faptul că la 24 iunie 2008, între Primăria Orhei și Ion Beregoi a fost încheiat contractul individual de muncă nr. 86 din 24 iunie 2008 (f.d. 24, vol. I), nu presupune întreruperea vechimii în muncă la întreprinderea menționată.

În atare circumstanțe, instanța de apel a conchis că reclamantului Ion Beregoi urmează a-i fi calculată și achitată indemnizația de concediere, cu luarea în calcul a vechimii în muncă de la 06 septembrie 1993 până la 09 octombrie 2017. Cu atât mai mult că, pretențiile invocate de reclamantul Ion Beregoi în acest sens ce încadrează în prevederile art. 186 alin. (1) Codul muncii, care stabilește că salariaților concediați în legătură cu lichidarea unității sau cu încetarea activității angajatorului persoană fizică (art. 86 alin. (1) lit. b)), sau cu reducerea numărului ori a statelor de personal la unitate (art. 86 alin. (1) lit. c)) li se garantează: a) pentru prima lună, plata unei indemnizații de eliberare din serviciu egală cu mărimea sumată a unui salariu mediu săptămânal pentru fiecare an complet lucrat la unitatea în cauză, dar nu mai mare decât șase salarii medii lunare și nu mai mică decât un salariu mediu lunar. Dacă unitatea a fost succesorul de drept al unei unități reorganizate anterior și contractul individual de muncă cu salariații în cauză nu a încetat anterior (art. 81), se vor lua în calcul toți anii de activitate.

În final, instanța de apel a învederat că la caz sunt relevante și prevederile art. 64 alin. (3) Codul muncii (în vigoare la momentul reorganizării întreprinderii susmenționate), care prevede că în cazul reorganizării unităților, transmiterii integrale sau parțiale a dreptului de proprietate asupra unității, succesorul preia drepturile și obligațiile existente ce decurg din contractul individual de muncă. Or, ÎM „Servicii

Comunal-Locative” Orhei, fiind succesorul legal al Direcției de Producere a Gospodăriei Comunal-Locative Orhei, a preluat drepturile și obligațiunile existente ale Direcției. Respectiv, stagiului neîntrerupt de muncă al reclamantului Ion Beregoi la această întreprindere constituie 24 de ani.

La 29 octombrie 2019 ÎM „Servicii Comunal-Locative” Orhei, a depus prin intermediul oficiului poștal, recurs împotriva deciziei din 12 septembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel în partea încasării diferenței indemnizației de eliberare din serviciu și a cheltuielilor de asistență juridică cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea cererii de recurs, recurenta ÎM „Servicii Comunal-Locative” Orhei a reiterat aceleași argumente care au fost indicate și în referință, insistând asupra faptului că instanța de apel a interpretat eronat legea.

Recurenta a relevat că nu este succesor de drept al unității de gestiune comunală de stat, deoarece a fost fondată în anul 2000, ca întreprindere nouă, cu forma organizatorică juridică a întreprinderii municipale, fără a participa în careva procese de reorganizare, în urma cărora ar fi considerată succesor de drepturi a direcțiilor de stat, la care a activat reclamantul Ion Beregoi începând cu anul 1999.

Recurenta a notat că reclamantul Ion Beregoi nu a prezentat careva probe, care ar confirma faptul că este succesor de drept al unității de gestiune comunală de stat. De altfel, ținând cont de dispoziția Primarului mun. Orhei nr. 153-p din 24 iunie 2008, în care este stipulat faptul că în conformitate cu art. 68 și 74 Codul muncii și în baza acordului prezentat, Ion Beregoi a fost transferat din funcția de manager-șef al ÎM „Servicii Comunal Locative” Orhei, în funcția de director al ÎM „Centrale și Rețele Termice” Orhei, începând cu 24 iunie 2008, se deduce concluzia că lui Ion Beregoi trebuia să i se facă acord adițional la contractul individual de muncă deja existent.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

După cum denotă materialele cauzei, copia deciziei motivate din 12 septembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată recurentei ÎM „Servicii Comunal-Locative” Orhei, la 11 octombrie 2019, conform informației anexate la materialele cauzei (f.d. 160 vol. I), iar recursul a fost declarat de ultima la 29 octombrie 2019 (f.d. 37-43, vol. II).

În aceste circumstanțe, instanța de recurs precizează că recursul a fost declarat de ÎM „Servicii Comunal-Locative” Orhei, prin intermediul oficiului poștal, la 29 octombrie 2019, cu respectarea termenului indicat la art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă.

La 24 octombrie 2019, în adresa intimaților Ion Beregoi și Primăria mun. Orhei a fost expediată copia recursului declarat de ÎM „Servicii Comunal-Locative” Orhei (f.d. 59, vol. II).

La 17 decembrie 2019 Ion Beregoi a depus referință la recursul declarat de ÎM „Servicii Comunal-Locative” Orhei, prin care a solicitat declararea recursului inadmisibil.

Primăria mun. Orhei nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit.

Examinând temeiurile recursului declarat de ÎM „Servicii Comunal-Locative” Orhei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții

Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că, normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Respectiv, instanța de recurs reține că, examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs, cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat de ÎM „Servicii Comunal- Locative” Orhei, se referă la dezacordul recurenteii cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Subsidiar, se menționează că, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv, numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat de ÎM „Servicii Comunal-Locative” Orhei nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO, în jurisprudența sa, a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise (cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare, depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective. Trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile, care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei hotărâre din 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1-1¹) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 Cod de procedură civilă și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Încheierea privind inadmisibilitatea recursului se plasează pe pagina web a Curții Supreme de Justiție la data emiterii și se transmite tuturor participanților la proces și reprezentanților acestora.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de ÎM „Servicii Comunal-Locative” Orhei nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Întreprinderea Municipală „Servicii Comunal-Locative” Orhei împotriva deciziei din 12 septembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Beregoi împotriva Întreprinderii Municipale „Servicii Comunal-Locative” Orhei și Primăriei mun. Orhei cu privire la încasarea diferenței indemnizației de eliberare din serviciu și a cheltuielilor de asistență juridică.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Nina Vascan

Judecătorii

Victor Burduh

Iurie Bejenaru